

PEVNÝ ÚCHOP I V POZDĚJŠÍM VĚKU

Šušo/Sikes: *Vy dva jste si v životě padli a nemuseli jste se dlouho hledat, když jste už na základce byli v první třídě spolu. Poté později už jste mohli spolu mluvit o hudbě a brzy i hrát. Jak na tu skutečnost vzpomínáte?*

Šušo: Společně jsme spolu chodili jen do první a druhé třídy, ale pak jsme byli rozděleni. Sikes se dal do áčka a mě do běčka. Někdy na konci základky jsme začali koketovat s tím, že by jsme mohli založit kapelu, tak Sikes s klukama z áčka vytvořil STRES a já s kámošema z běčka zase HEVER. Doopravdy kamarádit jsme se, ale začali asi až po základce, kdy jsme se spolu, co by konkurenční kapely, začali víc bavit a navštěvovat. Den, kdy jsem uslyšel, jak umí Sikes fantasticky napodobit zpěv Acceptu nebo Grave Digger, byl pro mě určitě zlomový a osudový. Byl jsem z toho úplně pať. Netrvalo dlouho a Sikes i s basákem a bicmenem STRES rozpustili a přidali se ke mě a druhému kytaristovi Liborovi do HEVERU. To byl asi rok 1984. No a myslím, že od té doby už jsme začali být nerozluční kámoši a přátelství a spolupráce nám vydržely už nějakých 30 let!

Sikes: Tak nějak to bylo. Dodám, že v té době jsme samozřejmě hráli přebrané věci od našich oblíbených kapel jako například Accept, Judas Priest, Grave Digger, Gravestone, Ac/Dc a mnoha dalších. Vzpomínám na tu dobu moc rád, byl

sice ještě totalitní režim, na druhé straně jsme například zkušebnu „vyfasovali“ od Městského Kulturního Střediska a nemuseli řešit žádné finance. Jen škoda, že se nedochovala žádná nahrávka – bylo by asi docela zajímavé si to dnes po těch letech poslechnout.

Šušo, ty jsi hrál mimo jiné v r.1988-1989 i v heavymetalovém HROT, kteří nedávno po skoro 20 letech obnovili činnost. Co na to říkáš?

Šušo: Co bych na to říkal? Určitě je fajn, že se zase dali dohromady, kdysi to byla místní legenda a přeju jim, ať se jim daří. Sám jsem zvědav, jestli bude mít jejich comeback delšího trvání a zda budou něco nového tvořit.

Poté jste oba společně vstoupili do thrashmetalových KOMTUR na dvouletý záskok za členy, kteří museli nastoupit na vojnu. Jak na působení v této úspěšné formaci, kde jste hráli i velké koncerty, nahlížíte?

Šušo: Vzpomínám na to rád, kluci z KOMTURu odcházeli na vojnu a my z HEVERu se zrovna vraceli. Já, Sikes a bubeník Libor jsme přešli ke Komturu na výpomoc a byla to pro nás dobrá zkušenost i příležitost zahrát si opravdu velké koncerty. Komtur měl tehdy velmi schopného manažera Henryka Cieslara, jenž měl dobré styky hlavně v Polsku s Metal-

mind Production a s Tomaszem Dzubinským. KOMTUR měl tak později možnost si zahrát, jako jedna z prvních kapel u nás s hvězdami jako Sepulturou, Obituary, Napalm Death a dalšími, a taky třeba na Metalmanii v Katowicích.

Sikes: Já osobně na to vzpomínám s určitou nostalgií. Určitě to byla dobrá zkušenost, pro mě bylo třeba nové, že se hrají jen vlastní věci, což mě osobně dávalo určitou volnost co se vokálu týče. Samozřejmě nelze opomenout velké kapely se kterými jsme si mohli zahrát, co by dnes kdo za to dal. Byla to prostě doba, kdy byl po muzice hlad a tomu taky odpovídala návštěvnost koncertů. Nicméně po necelých dvou letech se kluci začali vracet z vojny a tak jsme jim přenechali jejich původní místa.

Posléze jste v r.1992 založili spolu deathmetalový IMMER a v následujícím roce jste nahráli pětiladbovou demo kazetu, dnes mini CD „Silence After Thunderstorm“. A v r.1994 jste se k nevoli rozpadli. Proč?

Šušo: Po odchodu z Komturu jsme asi po roční pauze založili se Sikesem IMMER a spojili se s bubeníkem Gerhardem Drongem, kterého jsme už kdysi zkoušeli také v Heveru. Už tehdy nás zaujal jeho technický styl hraní. V té době jsme začali čím dál tím víc tíhnout k death metalu, společně nás zaujaly kapely Obi-

tuary, Death, Morgoth, Entombed apod., a myslím, že naše tvorba jimi byla dost silně ovlivněna. Měli jsme připravený materiál na celou desku, ale nejdřív jsme chtěli natočit pár skladeb jako demo. K dotočení celé desky jsme se ale už bohužel nedostali. V té době začal mít Gerhard dost vážné osobní problémy, všichni jsme byli ženatí, měli malé děti a taky finanční problémy. Nakupilo se toho hodně na jednu, tak jsme hraní jednoduše zabavili, všechno jsme prodali a byl konec.

Sikes: Jak jsem už říkal, v Komturu jsme ukončili činnost, jelikož jsme kapelu tak říkajíc vrátili původním členům. Stejně si však myslím, že kdyby to tak nebylo, byli bychom odešli dělat svou muziku. KOMTUR hrál trochu specifický thrashmetal, a my jsme se Šušem tíhli přece jen k trochu jiné muzice. Založili jsme tedy IMMER jak už bylo řečeno. Jak to dopadlo už nastínil Šušo, já jen dodám, že k problémům, které již byly zmíněny se přidal ještě jeden faktor a možná zásadní – a to určitá nechuť bubeníka Gerty tvořit své songy. Vždy ho spíš lákalo hrát „něco od někoho“.

Měli jste také společný projekt ŽÍŽEN. Už si vůbec nevzpomínám, co to přesně bylo. Aspoň ten nemohl přetrvat?

Šušo: Žízeň byl náš boční projekt, kdy se k Immeru připojil Sikesův brácha Dan (Komtury, Seppuka) a ještě druhý kytaris-

ta Rado (Raut). Byla to vlastně zábavovka, dnes bych to nazval spíš revivalem heavy metalu. Strašně rádi jsme hráli skladby od našich oblíbených skupin a tím jsme se taky trochu odreagovali od našich domovských kapel. Hráli jsme melodické věci jako třeba Firehouse, Treat přes Accept, AC/DC, Britny Fox, Judas Priest, až třeba ke Slayeru nebo Sepultuře. Neměli jsme žádné hranice. Bylo to super, mělo to velmi dobrý ohlas, ale bohužel se zánikem Immer to skončilo. Sikes: Pokud si dobře vzpomínám, Žízeň skončila o něco málo dříve než IMMER, ale v podstatě z podobných důvodů. Kromě toho, že to bylo poměrně časově náročné, se spojily problémy bubeníka Gerty s Radkovými a projekt jsme odřízli. Chvilí jsme pak pokračovali ještě s IMMER-em, ovšem potom nás nekončící potíže natolik frustrovaly, že jsme zabalili i IMMER.

V době kdy Šušo se Sikesem na dlouho končili, ty jsi předpokládám teprve začínal kariéru bicmena. V kterém roce to bylo a od kolika let vlastně bubnuješ?

Špendlík: První myšlenka vůbec, že bych usedl za bici vznikla už někdy na základce, kdy jsme se spolužáky začínali poslouchat metal, bylo to okolo roku 1988-1989. První oficiální kapelu jsme založili v roce 1990 s názvem SARCAS-TIC FRONT. V této kapele jsme začali nabývat první muzikantské zkušenosti, jak hudební, tak i koncertní. Bylo mi tehdy 14 let.

Patříš dnes v Karviné k neznámějším i dle odborníků k nejlepším bubeníkům. Působil jsi tam v kapelách WHISPER, NOTA BENE, KOKA, OLD, ORCHIDEA a AFTER DARK, který byl asi nejvíc známý. Viděl jsem tě na koncertech v r.1998 s NOTA BENE a v r.2006 s AFTER DARK. To byl u obou heavy metal. Víš, že s IMMER hraješ poprvé jejich vlastní Death n' Roll. Ty zbylé skupiny moc neznám. Co hrály za styl?

Špendlík: Každá z těchto kapel mi přinesla do života něco nového, ať to byly zkušenosti hudební, koncertní, studiové i žánrové. Například kapely WHISPER, KOKA nebo OLD byly žánrově hodně blízké stylu který hraje IMMER, ale jak říkám, za celou dobu svého bubnování jsem hrál i „měkčí“ styly.

Ale zpátky k IMMER. Co stálo za rozhodnutím vrátit se po 13 letech?

Šušo: Se Sikesem jsme o znovuoobnovení činnosti uvažovali zhruba dva roky a

mě osobně taky asi nakoplo, když jsem viděl, jak naši pubertální synové řádili v kotli na koncertě SEPPUKY, což jsou vlastně naši bývalí spoluhráči z KOMTURU. Říkal jsem si tehdy - vždyť ti naši kluci nás nikdy neviděli hrát. Ale asi taky na to měl vliv fakt, že jsme v té době jezdili se Sikesem po akcích jako zvukaři a znova tak načichli atmosféře koncertů. Taky mě sejmul comeback OBITUARY s deskou „Frozen in Time“. To byla fakt pecka.

Sikes: Já osobně jsem asi nikdy nepřestal v koutku duše věřit, že se to jednou stane. Šušo, pokud vím, během naší pauzy nějakou dobu téměř neposlouchal kapely tvrdšího ražení a znovu ho to chytlo, jak už bylo řečeno, až s comebackem Obituary. A to byla doba kdy jsme se o návratu začali bavit vážně. Měl jsem vždy jasno v tom, s kým bych chtěl hrát, pokud bych do muziky znovu šel, a tak jsem tak trochu doufal, že i Šušo bude chtít jednou vstát z mrtvých.

Vše probíhalo slibně a byl vypracován materiál pro debut. Ale ve studiu přišel zkrat vašeho původního bubeníka a album „Ash To Ash & Dust To Dust“ musel později nabubnovat Pigur ze sprá-telených SEPPUKA. Od té doby nastaly pro vás obrovské problémy s bubeníky. Kolik se jich o vás vlastně vystřídalo než přišel současný Špendlík?

Šušo: Špendlík je našim již šestým bubeníkem pokud počítám i hostování Pigura (Seppuka). Ale co se týče nahrávání prvního alba „Ash To Ash & Dust To Dust“ ,problémů bylo víc. Nejprve jsme museli červnový termín přesunout na srpen, protože si Martin Roženek v GM Studiu poznal omylem datum našeho nahrávání na termín své dovolené, pak v srpnu následoval již zmíněný zkrat bubeníka Gerharda, jenž se ve studiu psychicky sesypal. Jeho následný vyhozov z kapely byl nasnadě. Nahrávali jsme nakonec až v prosinci s už zmíněným hostujícím Pigurem.

Sikes: Gertův zkrat ve studiu odstartoval až neuvěřitelnou anabází z bubeníky. Už jsem si myslel, že nám asi není souzeno mít kapelu kompletní. Po Gertovi přišel Tanas (Scound), kterého tehdy vyhodili z kapely, vydržel však jen pár týdnů a vrátil se ke kapele Scound, která si jeho vyhozov rozmyslela. Poté nám nabubnoval zmiňovaný cd Pigur, který vlastně hostoval, po něm přišel Denis Khabibullin, Danek Ožana a až po té jsme se dohodli na spolupráci se Špendlíkem, kterému se rozpadla kapela After Dark. Snad už je to tedy za námi a můžeme se

věnovat jen hraní.

Na druhém albu „Death March“ bubnoval s ruským pasem u nás žijící Denis „Petrucci“ Khabibullin. Byl hudebně moc dobrý, ale měl jiné problémy. Vy je nejlíp znáte a tak co o něm povíte?

Šušo: Asi po půl roce se nám podařilo najít náhradu v podobě Denise Khabibullina, bubeníka s ruským pasem. Je to vynikající muzikant, multiinstrumentalista, hraje skvěle taky na kytaru, basu a dalších x nástrojů. Vydržel u nás něco přes rok. Problémů bylo víc. Denis začal během působení u nás rozjíždět firmu v Praze, takže měl čím dál méně času, a taky asi po půl roce hraní s námi začal být pod tlakem blížícího se termínu nahrávání druhé desky „Death March“. Také mezi námi začaly dost velké rozepře, neboť si Denis asi představoval, že se bude moci víc podílet na tvorbě nového materiálu. My jsme chtěli se Sikesem zachovat náš klasický styl a navázat na předchozí nahrávky, jenže on si chtěl prosazovat prvky, jež by nás hodily zřejmě někam úplně jinam. Po natočení „Death March“ od nás odešel, ale pak se ještě na pár měsíců vrátil a vypomohl nám aspoň na koncertech. Bylo škoda, že jsme se rozešli, jako bubeník byl fakt excelentní.

Sikes: Co dodat - vynikající hudebník po všech směrech, talent od boha, jakého se málo kdy vidí, ovšem IMMER pro něho přestal být zajímavý v momentě, kdy neprosadil do muziky své prvky, které by se spíš podle mého názoru hodily do Jazzu. Mohu jen zopakovat - Škoda.

A pak jsi přišel ty. Měl jsi už hodně nasbíraných zkušeností, ale IMMER je přece něco jiného. Doufám, že ses při Sikesovi a Šušovi hodně nového naučil. Slyším to z desky a hodnotím vysoce tvé bici. Co ti taková zkušenost zalim dala?

Špendlík: S klukama v IMMERU hraju už víc jak dva roky a troufám si říct, že za tu dobu jsme společně udělali spoustu práce a že nám to klapě výborně. Každopádně styl, který hrajeme mi určitě není cizí, ale člověk se má pořád co učit.

O tvém skladatelském fenoménu, Šušo, jsem nikdy nepochyboval. Máš to dané také tvým obrovským hudebním přehledem, kde plně dbáš na to, aby váš materiál byl zcela původní a nebyl klíšovitý. Jak ses k takové výjimečnosti dopracoval?

Šušo: Děkuju ti Karle za poklonu, já si ovšem o sobě nemyslím, že bych byl nějak skladatel-

sky výjimečný. Když skládám muziku, tak to jde ze mě nějak automaticky, mám rád tvrdost, hutnost, ale i melodiku, silné refrény, atmosféru. Líbí se mi spousta muziky od AOR až po grind a podvědomě to pak asi vyplouvá na povrch. Snažím se dělat skladby tak, aby se tam pořád něco dělo. Většina z nich je postavena na jednoduchém základu a pak se je snažím něčím oživit. Sám jsem kolikrát překvapen konečným výsledkem.

Taktéž „SEPARATION“ je kytarově nejlepší dosavadní počín. Byl jsem přejemně překvapen stavbou tvých sól, na kterých jsi opravdu zapracoval. Také tvé riffy jsou absolutně nejtvrdší a zničující. Jak jsi toho všeho dosáhl?

Šušo: Tak to je zapeklitá otázka. Jako kytarista jsem byl vždycky samouk a nikdy jsem se neučil nějaké kytarové školy apod. Co se týče sól, ty vždy dělám až nakonec, nehraju žádné divočiny, snažím se tvořit hlavně pocitově, aby sólo dalo každé skladbě určitý punc. No a co říct k riffování? Jsem odkojen kapelami 80-tých let, ACCEPT, JUDAS PRIEST, GRAVE DIGGER, GRAVESTONE, ranou METALLICOU taky AC/DC atd, to jsou kapely, které vždy používaly silné, velmi čitelné a hlavně zapamatovatelné riffy. Naš styl nazýváme death 'n' roll právě proto, že se snažíme nenásilným způsobem propojovat klasický heavy metal s deathem, při troše tolerance může naše muzika oslovit jak deathmetalisty, ale třeba i ty, kteří inklinují spíše ke klasickému metalu.

Zaujaly mě silně tvé texty Sikes, ačkoli tematiku tvých textů, z kterých čerpáš, jsem už dříve poznal. Tentokrát jsi šel ještě více do hloubky problému a poznatku. Kde ještě nacházíš podněty a náměty?

Sikes: Já náměty na texty čerpám odkudkoliv. Dnešní složitá doba nabízí spoustu témat, vždyť se stačí podívat večer na zprávy - vraždy, podvody, tunely, zneužívání moci atd. Samozřejmě tím neříkám, že čerpám jen ze zpráv, celkem hodně čtu, rád zkusím nějaký dobrý film, takže inspirace je spousta. Kdo zná moje texty, ví, že se tam objevuje vše od kritiky různých nešvarů, přes vyprávění smyšlených příběhů až po hororové náměty.

Tvůj zpěv šel též výrazně nahoru, ba dokonce kde jsi zvedal i snižoval hlas mě i nadchnul, přesto tam máš ještě nějakou rezervu. Jak jsi na vokálu zapracoval?

Sikes: Už od počátku IMMER-u jsme

se rozhodli, že budu používat techniku zpěvu zvanou GROWLIG. Samozřejmě, že po 13 letech pauzy chvíli trvalo, než jsem se do toho dostal. Rezerva je vždy a vždy je také co zlepšovat, ovšem pokud někdo čeká, že budu tahat Halfordovské výšky, nebo napodobovat Dirkschneiderovský chrapták, tak se asi nedočká. Na vokálu pracuji na zkouškách (jinde se to moc nedá) a čím pravidelněji a častěji zkoušky jsou, tím pro mě lepší. Jestli šel můj zpěv nahoru, tak to mě těší, nicméně taky hodně záleží jak postavíme song, a ve kterých pasážích si můžu dovolit přece jen trochu s hlasem pracovat.

Muzikantsky je „Separation“ nejvic na výši. Zvlášť rytmika jede a je doslova zabijácká. Cítíš to také tak?

Sikes: Ano cítím. Je dobře, že jsme se u třetího alba zase posunuli o kousek dál a doufám, že tomu tak bude i dál. Rytmika je pro mě prioritní, rytmika dělá z muziky to, čím je. Se Šušem od počátku tvrdíme, že v jednoduchosti je síla a na tomhle přesvědčení naši muziku stavíme. Mimochodem Špendlík je první bubeník (myslím v IMMER-u), který tuto skutečnost pochopil, a nesnaží se rvát do muziky to co tam nepatří. A to je zřejmě taky důvod, proč je rytmika jak ty říkáš „zabijácká“.

Co říkáte na dobrý zvuk vytvořený ve studiu GM?

Šušo: V GM studiu jsme nahrávali všechny tři naše alba a cítíme se tam velmi dobře. S Prckem (Martin Roženek) se skvěle spolupracuje, vládne tam vždy výborná atmosféra a práce nám jde proto skvěle od ruky. Snad i to má pak vliv na výsledný zvuk. Každopádně konečné

slovo, co se zvuku týče, máme vždy my jako kapela.

Sikes: K tomu není co dodat, je to přesně tak.

Co vás teď v blízké budoucnosti čeká?

Šušo: Dali jsme si po nahrávání trochu oraz a teď začínáme plánovat letní koncerty a taky se dodělává dokument z nahrávání alba „Separation“, jenž by měl být brzy ke zhlédnutí na internetu. Nejspíš uděláme ještě další klip k aktuálnímu albu.

Sikes: A kromě toho jsme se konečně trochu zaměřili na propagaci kapely formou internetu atd. V minulosti na to moc nebyl čas vzhledem k častému střídání bubeníků a nutnosti učit je znovu a znovu repertoár.

Jaký máte názor na anglický webzine, který píše, že IMMER čeká velká budoucnost? Bránili byste se tomu?

Šušo: Tak před dvaceti lety by jsme se tomu asi vůbec nebránili, ale za sebe můžu říct, že já osobně nějaké přehnané ambice nemám. Už mi dávno není dvacet a raduju se z každého našeho úspěchu byť i menšího. Beru to tak, že už jsme splnili naše předsevzetí, natočit aspoň jednu velkou desku na 300 %. Co bude dál, se uvidí.

Sikes: Po těch letech by to byla asi třešnička na dortu a já osobně bych se nebránil. Samozřejmě jsem nohama na zemi a tuhle větu Rhyse Stevensona z webu „Global Metal Apocalypse“ beru s rezervou. Je to přece jen subjektivní názor i když potěší.

Na všech třech albech Šušo zpívá jako host tvá manželka Dáša, která má pěkně zabarvený hlas. Jak tuto skutečnost vnímá a využijete ji někdy v budoucnu

plně?

Šušo: Jak tuto skutečnost vnímá Dáša, je otázka spíše pro ni, ale každopádně má určitě radost, že se může alespoň trochu podílet na našich nahrávkách. Zpívá velmi ráda, k muzice měla vždy hodně blízko a já ji vlastně kdysi poznal, když sedávala za mixem na zkouškách u kapely KOMTUR. U IMMER navíc funguje jako kontaktní osoba a překládá taky naše texty do angličtiny. Jak ji využijeme do budoucna se uvidí, za sebe můžu říct, že budu rád, když dostane další, třeba i větší prostor.

Pamatuješ na naše nekonečné hovory o rockové a metalové hudbě a dění v ní. Kdyby nebylo manželek a povinností chodit do práce, tak tam stojíme a kecáme o muzice dodnes. Vždy jsem oceňoval tvůj ohromný přehled, leč názorově jsme byli rozdílní. Přehodnotil jsi časem některé své názory, např. o 60. a 70. letech? A je ještě stále tvou nejoblíbenější kapelou DEF LEPPARD?

Šušo: Na naše nekonečné rozhovory nejde zapomenout. Každopádně nikdy jsem velkým fandou muziky 60. let opravdu nebyl, čaply mě až kapely v 70-tých, když mi bylo tak deset let, tehdy hlavně ABBA, SMOKIE, BONEY M., pak KISS, AC/DC, SWEET, NAZARETH, BLACK SABBATH, THIN LIZZY, WHITESNAKE, RAINBOW, ELF, ANGEL, PINK FLOYD, UFO, SCORPIONS, JUDAS PRIEST, MOTÖRHEAD..... Sedmdesátky jsou v pohodě! No a DEF LEPPARD? Dnes už mojí nejoblíbenější kapelou rozhodně nejsou, i když je mám pořád rád. Nedávno jsem četl rozhovor s Trevorem Peresem z Obituary, a ten na otázku, jaký viděl nejlepší koncert odpověděl, že nezapomene na

koncert DEF LEPPARD k albu „Pyromania“ v roce 1983. Taky říkal, že si tehdy koupil (stejně jako tenkrát já!!!) jejich tričko, kde je celá britská vlajka. Mile mě tím překvapil a potěšil.

Sikes, ty jsi ale oproti Šušovi byl v tomto úplně jiný. Vlastně jste zcela jiní, ale v muzice spolu nezbytní a nepostradatelní. Nemýlíš se?

Sikes: Nevím jestli jsme úplně jiní, ale fakt je, že Šušo má daleko širší záběr co se hudebních stylů týče. Já nerad muziku škatulkuji na nespočet různých odnoží a bůh ví čeho. Pro mě je metal metalem a hard rock hardrockem. Když se mi něco líbí, tak neřeším do jakého šuplíku co patří. Ovšem v základním vkusu na muziku se podle mě vůbec nelišíme, to bychom spolu hrát moc dlouho asi nevydrželi. V dětství mě oslovovaly úplně stejné kapely jak Šušo. Později jsem se dostal k AC/DC, Accept, Judas Priest nebo třeba Motörhead a to byl podle mě spouštěč mého zájmu hrát. Samozřejmě, těch kapel bylo mnohem víc i přes to, že v této době nebylo zdaleka jednoduché je u nás sehnat.

Co chcete nakonec vzkázat fans i lidem, kteří vás ještě na Slovensku i v České republice neznají?

Šušo: Ať mrknou na naše stránky www.immer.cz, třeba je naše muzika zaujme a koupí si některé z našich cd, a taky ať se přijdou podívat na některý náš koncert.

Sikes: Já bych vzkázal všem metalovým fans asi toto - „Bez vás se muzika dělat nedá, proto chodte na koncerty! Žádný internet vám atmosféru živého vystoupení nenahradí!“

Karel Šustík

